

Gebet

Herr, schicke was du willst,
ein Liebes oder Leides;
ich bin vergnügt, daß beides
aus Deinen Händen quillt.
Wollest mit Freuden
und wollest mit Leiden
mich nicht überschütten!
doch in der Mitten,
liegt holdes Bescheiden.

E. Mörike

In der Frühe

Kein Schlaf noch kühlt das Auge mir,
Dort gehet schon der Tag herfür
An meinem Kammerfenster.
Es wühlet mein verstörter Sinn
Noch zwischen Zweifeln her und hin
Und schaffet Nachtgespenster.
-- Ängste, quäle
Dich nicht länger, meine Seele!
Freu' dich! Schon sind da und dorten
Morgenglocken wach geworden.

E. Mörike

Denk' es, o Seele

Ein Tännlein grünet, wo,
wer weiß, im Walde,
ein Rosenstrauch, wer sagt,
in welchem Garten?
Sie sind erlesen schon,
denk es, o Seele,
auf deinem Grab zu wurzeln
und zu wachsen.
Zwei schwarze Rößlein weiden
auf der Wiese,
sie kehren heim zur Stadt
in muntern Sprüngen.
Sie werden schrittweis gehn
mit deiner Leiche:
vielleicht, vielleicht noch eh
an ihren Hufen
das Eisen los wird,
das ich blitzen sehe!

E. Mörike

Ima

Uram, küldd, mint neked tetszik,
a szeretetet vagy a szenvedést;
Nem háborgok, hiszen mindkettőt
a Te kezedből nyerem el.
Sem örömmel,
sem szenvedéssel,
kérek, el ne halmozz!
E kettő közt, középen
lelem a boldog megelégedést.

nyersfordítás

Hajnalban

Alvás nem hűsíti még szemem,
ott indul a nap már
kamrám ablakában.
Hánykódik zavart értelmem még
kétségek közt ide-oda
és éji kísérteteket teremt.
Ne félj,
ne kínozd magad tovább lelkem!
Örvendj, már itt és ott felébredtek
a reggeli harangok!

Gádor Ágnes fordítása

Gondold meg, ó, lélek

Egy fenyőcske zöldell – hol?
ki tudja? – az erdön;
egy rózsabokor – ki mondja meg,
melyik kertben?
Már mindketten kiválasztattak,
gondold el, ó, lélek,
hogy sírodon gyökerezzenek,
ott nőjenek.
Két fekete lovacska
legel a réten;
hazatérnek a városba
vidám galoppban.
Lépésben hajtanak majd
holttesteddel,
talán még az előtt,
hogy patájukon
meglazulna a vas,
amit most csillogni látok!

nyersfordítás

Auf ein altes Bild

In grüner Landschaft Sommerflor,
Bei kühlem Wasser, Schilf, und Rohr,
Schau, wie das Knäblein Sündelos
Frei spielet auf der Jungfrau Schoss!
Und dort im Walde wonnesam,
Ach, grünet schon des Kreuzes Stamm!

E. Mörike

Anakreons Grab

Wo die Rose hier blüht,
wo Reben um Lorbeer sich schlingen,
wo das Turtelchen lockt,
wo sich das Grillchen ergötzt.
Welch ein Grab ist hier,
das alle Götter mit Leben
Schön bepflanzt und geziert?
Es ist Anakreons Ruh.
Frühling, Sommer, und Herbst
genoß der glückliche Dichter.
Vor dem Winter hat ihn endlich
der Hügel geschützt.

J. W. Goethe

Weylas Gesang

Du bist Orplid, mein Land,
das ferne leuchtet.
Vom Meere dampfet dein besonner Strand
den Nebel, so der Götter Wange feuchtet.
Uralte Wasser steigen
verjüngt um deine Hüften, Kind!
Vor deiner Gottheit beugen
sich Könige, die deine Wärter sind.

E. Mörike

Egy régi képre

Zöld tájban nyári mező,
hús víz mellett sás és nád,
nézd, a fiúcska büntelen,
szabad, játszik a Szűz ölében!
És ott a gyönyörteljes erdőben,
ah, zöldell már a kereszt fája!

Gádor Ágnes fordítása

Anakreón sírja

Itt, hol rózsza nyílik,
hol szőlőinda s babér ölelkezik,
hol a gerle bűg,
s a tücsök élvezkedik,
miféle sír van itt,
mit az istenek az élet
szépségeivel beültettek és díszítettek?
Anakreón nyughelye ez.
Tavaszt, nyarat, ősz
élvezett a boldog költő;
a tél hidegétől végül
e dombocská védi őt.

nyersfordítás

Weyla éneke

Orplid vagy, hazám!
Amely messze fénylik;
a tengerre száll napfényes partodról
a köd, mint istenek orcája páráll.
Ősöreg vizek ringanak
megfiatalodva csípőd körül, gyermek!
Isteni mivoltod előtt meghajlanak
a királyok, akik vigyáznak rád.

nyersfordítás